

Boek 15.

De blauwe Ridder.

+ De schaduw over de Kroon +

Hoofdstuk 1 – Het verraad van bloed

De kamer onder de wachttoren van Grensfort Grensvale was koud, laag en donker, alleen verlicht door drie flakkerende fakkels die lange schaduwen over de stenen muren wierpen. Aan de zware houten tafel zat de graaf van Riverveld, met geboeide handen, bleke wangen en ogen die niet langer de trots van een landheer hadden, maar de angst van een man die begreep dat zijn eigen leugens hem hadden ingehaald. Tegenover hem stond Thomas van de Witte Boom, stil en recht, zijn donkerblauwe wapenrok met de witte boom nog bespat met modder van de dagen vol strijd, terwijl Prins Willem naast hem stond met een gezicht dat steeds strakker werd naarmate de graaf verder sprak. Anne stond iets achter Thomas, dicht genoeg om alles te horen, maar stil genoeg om niemand te storen, en naast de deur hield Sven de wacht met zijn armen over elkaar en zijn ogen scherp op iedere beweging van de gevangene gericht. “Zeg het nog eens,” zei Thomas langzaam, terwijl hij zijn hand plat op de tafel legde. “Niet in halve woorden. Niet in angst. De waarheid.” De graaf slikte moeizaam. Zijn blik gleed naar Prins Willem, daarna naar Thomas, alsof hij hoopte dat é én van hen hem zou sparen van wat hij moest zeggen. “Prins Roy,” fluisterde hij uiteindelijk. “De broer van koning Karel. Hij is degene die mij dwong. Hij is degene die de aanvallen in Riverveld liet gebeuren. Hij is degene die de piraten, de huurlingen en de mannen met het ravenzegel betaalde.” Een stilte viel over de kamer die zwaarder voelde dan elk geschreeuw. Prins Willem deed een stap achteruit, alsof de woorden hem lichamelijk hadden geraakt. Thomas bleef staan, maar zijn kaak spande zich. Roy was niet zomaar een verraderlijke edelman, niet zomaar een vijandige heer aan de grens. Hij was koninklijk bloed. Hij was de broer van de koning. Hij was hun oom. “Waarom?” vroeg Willem, en zijn stem klonk zachter dan Thomas hem ooit had gehoord. De graaf schudde zijn hoofd. “Macht. Wrok. Misschien jaloezie. Hij zei dat koning Karel zwak was geworden, dat hij te veel luisterde naar gewone mensen, naar nieuwe ridders, naar mannen zonder oude naam.” Zijn ogen schoten kort naar Thomas. “Hij haat wat u vertegenwoordigt, heer Thomas. Een jongen uit niets, geliefd door de koning, gevolgd door soldaten, gerespecteerd door het volk.” Thomas voelde Anne’s blik in zijn rug, maar hij keek niet om. Hij dacht aan koning Karel, aan de man die hem ooit een thuis had gegeven toen hij niets bezat, en aan koningin Victoria, zijn moeder, die eindelijk veiligheid en liefde had gevonden aan de zijde van diezelfde koning. De gedachte dat Roy hen wilde laten vermoorden, niet op een slagveld, niet in eerlijke strijd, maar met messen in de schaduw, maakte iets kouds in hem wakker. “Roy heeft meer bondgenoten dan ik dacht,” zei Thomas. De graaf knikte langzaam. “Dat is alles wat ik weet. Ik hoorde namen fluisteren, zag geheime boodschappers komen en gaan, maar niemand vertelde mij het volledige plan. Roy vertrouwde niemand volledig, zelfs zijn eigen medestanders niet.” Prins Willem balde zijn vuisten. “Dus terwijl wij hier vchten, werkte hij verder in de schaduw.” “Ja,” antwoordde de graaf zacht. Sven vloekte binnensmonds. Lucas, die tot dan toe zwijgend bij de muur had gestaan, keek Thomas aan met de harde blik van een veteraan. “Dan weten we in ieder geval é én ding,” zei hij. “Dit is nog niet voorbij.”

Thomas knikte langzaam. “Dan reizen we zelf.” Anne kwam nu dichterbij. “Naar de Koningsstad?” Thomas keek haar aan. In haar ogen zag hij geen angst alleen, maar ook vastberadenheid. “Ja,” zei hij. “Maar niemand mag weten dat wij onderweg zijn. Iedereen moet blijven geloven dat ik hier in Grensvale ben.”

Willem rechtte zijn rug. De pijn in zijn gezicht was er nog, maar daaronder brandde de woede van een zoon die zijn vader wilde beschermen. “Ik ga mee.” “Dat wist ik al,” antwoordde Thomas.

Even verscheen er iets van een bittere glimlach tussen hen, maar die verdween snel. Buiten de toren sloeg de wind tegen het hout van het fort, en ergens op de binnenplaats briepte Thunder, Thomas’ nieuwe zwarte strijdros, alsof ook hij de spanning in de nacht voelde. Thomas keek nog é én keer naar de graaf van Riverveld. “Als je liegt, sterf je als verrader. Als je de waarheid spreekt, heb je misschien vandaag é én goed ding gedaan.” Daarna draaide hij zich om naar Lucas, Sven, Willem en Anne. “Maak alles klaar,” zei hij. “Voor zonsopgang begint onze reis naar de kroon.”

Hoofdstuk 2 – Het bevel over Grensvale

Nog voor de eerste grijze streep van de ochtend boven de palissades van Grensfort Grensvale verscheen, brandden er al lantaarns op de binnenplaats. De lucht was koud en vochtig, en tussen de houten gebouwen hing de geur van nat hout, paarden, rook en ijzer. Thomas stond bij de lange voorraadschuur, waar zijn mannen é én voor é én werden verzameld. Niet alle soldaten mochten mee. Dat maakte de keuze moeilijker dan een gewone veldtocht, want in een open strijd kon moed soms het verschil maken, maar op een geheime reis naar de Koningsstad waren stilte, trouw en zelfbeheersing even belangrijk als een scherp zwaard. Lucas stond naast hem met zijn armen over elkaar. Zijn grijze haar was nog nat van de ochtendmist en zijn verweerde gezicht stond strak. Hij zei niets, maar Thomas wist precies wat hij dacht. Iedere naam die Thomas noemde, betekende dat een andere man in Grensvale achterbleef. “Marcus blijft hier met de wachters aan de noordpoort,” zei Thomas zacht. “De boogschutters worden verdeeld over de torens. Niemand gaat zonder jouw toestemming buiten de palissade.” Lucas knikte. “En de Graaf?” “Dubbele wacht. Geen bezoek zonder jou of Marcus erbij.” “Goed,” bromde Lucas. “Dan blijft het fort ademen, zelfs als jij weg bent.” Thomas keek naar hem. “Ik had je liever meegenomen.” Lucas keek hem aan met die harde, nuchtere blik die Thomas al zo vaak door gevaar had geholpen. “Dat weet ik. En daarom is het goed dat ik hier blijf.” Thomas fronste. “Omdat?” “Omdat een leider niet altijd de man meeneemt die hij het meest vertrouwt,” zei Lucas. “Soms laat hij die juist achter op de plek die niet mag vallen.” Die woorden bleven even tussen hen in hangen. Thomas keek over de binnenplaats, waar vluchtelingen nog sliepen in de schuren die Anne en priester Jonathan eerder hadden laten inrichten. Kinderen lagen onder wollen dekens, vrouwen hielden hun bundels bezittingen dicht tegen zich aan en enkele oude mannen zaten al wakker bij een kleine vuurkorf. Grensvale was niet langer alleen een fort. Het was een toevluchtsoord geworden. Aan de andere kant van de binnenplaats stond Anne, gehuld in haar donkerblauwe jurk en warme mantel. Ze sprak met twee vrouwen die brood uitdeelden, maar haar blik ging telkens naar Thomas. Toen hij naar haar toe liep, draaide ze zich direct naar hem om. “Je gaat vandaag,” zei ze. “Voor zonsopgang,” antwoordde Thomas. “Dan ga ik mee.” Thomas had het verwacht, maar toch kneep er iets in zijn borst. “Anne, dit wordt geen gewone reis. Niemand mag weten dat ik onderweg ben. In de Koningsstad kan iedereen een spion zijn.” “Juist daarom,” zei Anne. “Koningin Victoria kent mij. Als Willem mij meeneemt, lijkt het alsof ik als gast naar het paleis kom. Ik kan bij haar komen zonder dat Roy meteen denkt aan een leger of een aanslag.” Thomas zweeg. Hij wilde haar beschermen, maar hij wist dat ze gelijk had. Anne was geen soldaat, maar haar moed had de laatste maanden vaker verschil gemaakt dan menig zwaard. Uiteindelijk knikte hij langzaam. “Dan blijf je dicht bij Willem totdat je bij mijn moeder bent.” Anne legde kort haar hand op zijn arm. “Ik beloof het.” Even later kwamen Prins Willem en Sven naar hen toe. Willem droeg de blauwe kleuren van de kroon met de gouden leeuw, en achter hem stonden zijn tien koninklijke soldaten al klaar. Sven controleerde ondertussen de zadeltassen, messen en kleine voorraadbundels alsof hij elk touwtje persoonlijk wantrouwde.

“Vijftig mannen van de Witte Boom,” zei Sven. “Tien koninklijke soldaten. E én prins, é én ridder, é én vrouw die waarschijnlijk moediger is dan verstandig, en ik om te zorgen dat jullie niet verdwalen.” Lucas snoof. “Klinkt als een ramp met goede schoenen.”

Er klonk een korte, gespannen lach onder de mannen, maar Thomas hief zijn hand en de binnenplaats werd stil. Vijftig soldaten stonden voor hem, in mali ë nkolder en donkerblauwe wapenrok met de witte boom op hun borst. Sommigen waren ruiters, anderen voetsoldaten, maar allemaal keken ze naar hem alsof zijn woorden zwaarder wogen dan het staal dat zij droegen. “Luister goed,” zei Thomas. “Wij reizen niet als leger. Wij reizen als schaduw. Niemand buiten deze muren mag weten waar wij heen gaan. Niet de handelaren, niet de wachters onderweg, niet de dorpen waar wij langsrijden. Voor iedereen blijft Ridder Thomas in Grensvale.” Hij keek naar de poort, waar de eerste bleke ochtend door de kieren brak. “Maar wij weten beter. Wij rijden naar de kroon.”